

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. Стара Загора, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20265500500390 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.435, ал.2, т.7 във вр. с чл.437, ал.4, изр.1 и 2 от ГПК.

Делото е образувано по жалба вх.№ 34125/09.04.2026г. от юридическото лице „Б.С.-Б.“ ЕООД, гр.С.З. против Постановление на ЧСИ Г.И. - С.З. за приетите разноски по изп.д.№ 20267650400651. Жалбоподателят оспорва размера на определените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на общо 728.07 евро и счита, че отказът на ЧСИ да ги измени, като намали приетите за събиране разноски за адвокатско възнаграждение поради прекомерност бил незаконосъобразен. Излага кратки фактически и правни съображения в подкрепа на становището си и иска от настоящия въззивен съдът да постанови свое Решение, с което да отмени атакуваното постановление, със законните последици.

Ответникът по жалбата юридическото лице „Д.*“ ООД, гр. Р., *** в Отговора си вх.№ 48043/14.05.2026г. изразява становище, че жалбата била изцяло неоснователна и недоказана, и моли да се остави без уважение, със законните последици, като излага подробни фактически и правни аргументи в тази насока.

В изпълнение изперативната норма на чл.436, ал.3 от ГПК по делото са приложени писмени Мотиви изх.№ 63274/19.03.2026г. от ЧСИ Г.И. - С.З., рег. № 765 в КЧСИ- София, в които се взема становище за цялостна неоснователност на жалбата, за което излага подробни фактически и правни аргументи.

Въззивният ОС - Ст.Загора констатира, че жалбата е подадена в законния

срок по чл.436 от ГПК, от активно легитимирано лице/длъжник/, срещу подлежащ на обжалване акт на ЧСИ, подадена е в законовата писмена форма, същата е редовна от външна страна и се явява процесуално допустима.

Разгледана жалбата по същество, въззивният съд намира, висящото изп.дело № 20267650400651 по описа на ЧСИ Г.И.- С.З., рег. № 765 в КЧСИ-София е било образувано по молба вх.№ 23166/18.03.2026г. на „Д.*“ ООД, гр.Р., *** въз основа на изпълнителен лист от 17.03.2026г., издаден по приключеното в.т.д.№ 654/2025г. по описа на Апелативен съд - гр.Пловдив, с който изп.лист /ИЛ/ жалбоподателят „Б.с.-Б.“ ЕООД, гр.С.З. е било осъдено да заплати на взыскателя „Д.*“ ООД, гр.Р., *** сумата от общо 46 046, 27 евро, ведно със законната лихва, считано от 22.04.2024г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 1 533, 88 евро, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.04.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

На същата дата е постъпила и втора Молба вх.№23300/18.03.2026г. от взыскателя „Д.*“ ООД, с която е уведомил съдебния изпълнител /ЧСИ/, че на същата дата е получил сумата от общо 47 550, 15 евро, като е заявил, че желае изпълнителното дело да продължи за събиране на остатъка от задължението на длъжника към него.

Съгласно молбата за образуване на изп.дело, ЧСИ е извършила поисканите от взыскателя справки и е наложила запори върху банковите сметки на длъжника /жалбоподател/ „Б.с.-Б.“ ЕООД, гр.С.З..

Длъжникът „Б.с.-Б.“ЕООД, гр.С.З. е получил писмена Поканата за доброволно изпълнение на 23.03.2026г. На 27.03.2026г. е постъпила процесната жалба вх.№ 25766/27.03.2026г. от длъжника „Б.с.-Б.“ ЕООД, който заявява, че не оспорва дължимостта на сумите за главници, лихви и разноси, но възразява срещу претендираните суми за адвокатско възнаграждение на взыскателя в размер на общо 2 500 евро, които счита за прекомерни. Моли настоящия въззивен съд да намали размера на приетото за събиране от ЧСИ адвокатско възнаграждение на пълномощника- адвокат на взыскателя.

Във връзка с тази жалба ЧСИ е изготвила Постановление изх.№ 36303/30.03.2026г., с което е намалила приетото за събиране адвокатско възнаграждение от 2 500 евро на 728, 07 евро, като последица от това е намалила и пропорционалната такса, дължима му се на осн. т.26 от ТТРЗЧСИ. Взыскателят чрез пълномощника си - адв.П. е получил Постановлението на ЧСИ с изх. № 36303/30.03.2026г. на 30.03.2026г., а длъжникът /жалбоподател/ „Б.с.-Б.“ ЕООД, гр.С.З. е получил Постановлението на ЧСИ с изх. № 36303/30.03.2026г. на 02.04.2026г.

При така безспорно установените факти и обстоятелства въззивният ОС - Ст.Загора приема от правна страна, че жалбата е подадена в законоустановения 2- седмичен срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК, от активно правно легитимирано лице /длъжник/ в изпълнителния процес, и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител /ЧСИ/ съгласно чл.435, ал.2, т.7 от ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество процесната жалба от длъжника се явява изцяло неоснователна и недоказана, тъй като в разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК е предвидена възможността да се претендира намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Съгласно задължителната за националните юрисдикции на държавите членки практика на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 националният съд следва да не прилага Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради противоречието ѝ с общностното право.

Съдът намира, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 намира приложение и към настоящата редакция на наредбата Наредба за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, понеже въпреки направеното след постановяването му изменение на подзаконовия акт /Наредбата на ВАС - София/, той продължава да не е съобразен с правото на ЕС, съобразно даденото от СЕС тълкуване на общностното право, понеже начинът на приемане на НВАР, въвеждаща тарифа за адвокатските възнаграждения, все още представлява съгласуване на цените на адвокатските услуги от всички участници на пазара на принципа на хоризонталното ценообразуване. В решение на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-428/16 е прието, че определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС. Следователно възнаграждението на адвоката следва да бъде определено при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа, а разпоредбите на НВАР могат да служат на съда само и единствено за общ ориентир относно типичните за пазара на адвокатски услуги цени на отделните видове предоставяни услуги.

Съгласно разпоредбата на чл.10, т.1 от НВАР за образуване на изпълнително дело адвокатското възнаграждение е в размер на 200 лв., а съгласно чл.10, т.2 от НВАР отделно е предвидено заплащане на възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания. Това от своя страна обуславя извод, че пазарът за адвокатски услуги разграничава образуването на изпълнителното дело и процесуалното представителство по делото като отделно предоставяни услуги, всяка от които със своя отделна стойност, и това обстоятелство следва да бъде съобразено от съда при преценката за прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение. В случая определеното възнаграждение е за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело до събирането на всички дължими суми по делото, без значение колко и какви изпълнителни действия ще бъдат предприети. Изпълнителното дело е образувано, защото длъжникът не е заплатил доброволно и извънсъдебно

присъдената сума.

Ето защо според съда, с оглед принципа на справедливостта, направените от вискателя разноски за адвокатско възнаграждение следва да му бъдат възстановени в пълен размер, тъй като към настоящия момент не може да се приеме, че положеният от адвоката труд обуславя по-ниско заплащане, както и не може да бъде направен извод, че делото е с ниска фактическа и правна сложност. По изложените съображения съдът намира подадената жалба за неоснователна, поради което следва да я остави без уважение.

С оглед гореизложеното въззивният съд намира, че не са налице процесуалните предпоставки за присъждане на разноски в настоящото съдебно производство.

Съгласно императивната разпоредба на чл.437, ал.4, изр.2 от ГПК това съдебно Решение е окончателно и не подлежи на по-нататъшно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо предвид гореизложените съображения и на осн. чл.435, ал.2, т.7 във вр. с чл.437, ал.4, изр.1 и 2 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ОСТАВЯ изцяло Без уважение жалба вх.№ 34125/09.04.2026г. от длъжника „Б.С.-Б.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., *** против Постановление от 30.03.2026г. на ЧСИ Г.И., рег. № 765 на КЧСИ - София и район на действие при ОС - Ст.Загора, за приетите разноски по изп.д.№ 20267650400651.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____